
Rakovszky Zsuzsa

TRIPTICHON

1

Mint kárhozott lelkek vagy hasfájós csecsemők,
a holdtalan sötétben macskák üvöltének.
Sorára várva még ott üldögél vagy öt
nesztelen árny. Üvegszilánk szemek,

mintha egy pokolbeli alagútból,
időkön túli mélyből közeledő vonat
zöld lámpái. A rácsos konyhaablakon túlról
„meghalni... csak teérted... egyetlen csókodat...”

ilyesmiket szítál a rozzant néprádióból
szivárgó férfihang az udvar csapzott fűvére.
Ott benn a pongyolás nő borospohárba mormol
a rohadt kurváról, aki miatt a férje...

2

A szódásüveg testén átsüt a villany, lelke
sistergő ívben a pohárba loccsan.
A lámpáról lecsüggő, lebegő ördögnyelvre
légy száll – újabb sötét petty a mézszínű ragacsban.

A kislány, semhogy a szokott műsort figyelje
– női düh ostromol kásás férfifölényt –,
most inkább arra gondol, hogyan rántotta helyre
eséstől elgörbült biciklijét

az atlétatrikós férfi, szeplősre égett,
vaskos kezével, a két térde közé szorítva –
s a rekedt suttogásra, amit félig sem értett
a harsány tánczenétől. A bódék és a hinta

mögött a nyílt mező feketén összeborzadt,
hullámzott a hideg, napszállati aranyban.
Mintha egyetlen izzó, borzalmas izgalomnak
sápadt emléke volna a világ, úgy, ahogy van...

A menyasszony fehér kombinéban zokog:
ruháján vasalónyom, ő férjhez se megy inkább...
Konyhagóztól rézbőrű rokonok,
gacsos lábú, merevre dauerolt nők csitítják.

Párnákkal magasított székünkön, két gyerek,
megbűvölt borzadállyal nézzük a húslevesben
csukott szemhéjjal úszó, halvány kakasfejet.
Később, álmunkból fölriadva, ketten

füleljük a kihangzó dobogást, röhögést
közös dunyhánk alatt, a kisszobában.
Fönn rezgő csillagok, lenn baromfiürülék
és szétloccsant szeder a sötét udvar porában...

Nádasdy Ádám

MINEK NÉZEGESSEN

Az újságra ráömlött a homok,
ahogy mellette jártak, meg ahogy
a tűző napsütésben fészkelődött,
a könyökével rásodorta, itt-ott
előntötte a mélyebbre került
szövegeket, mint gödröket a víz,
és eltakarta véletlenszerű
eloszlásban, ami alákerült.
A szárazon maradt szövegeket
olvasta hát, amennyi megmaradt,
nem tologatta szét a homokot,
csak olvasott hülye foszlányokat,
a szeme fáj, de minek nézegessen
a strandon körbe, emberek pofáját
minek bámulja, olvasott tovább,
és elfogadta azt, amit neki
kipreparált a gravitáció.